

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΜΑΓΕΙΣΣΑ.

νῆ
λου,
πάντα.
κρας τῆς
πως ἀφήση
τόπον, οὗτος
ται πρὸ αὐτοῦ,
πρὸς τότε τὸ ἔλ-
οιπόροι ἐξικνουῦνται
ποδας τῆς ἀντιθέλου

— Τί χεις, ἀηδόνι λιγυρὸ, καὶ δὲν ἔυπνᾳ; τὰ δάση,
Τώρα ποῦ μάγευσες τῇ γῇ
Τοῦ παραδείσου ἡ αὐγὴ
Κ' ἐγέλασεν ἡ πλάση;

, ἡμέρα βραχυτάτη, ὅταν
ετάρτην ὥραν μετὰ με-
ἀλλ' ὑπάρχει ἡ ἐπιούσα,
λευταίας.

— Μιὰ μάγισσα, ποῦ ἔλαμπε σὰν ἥλιος καὶ φεγγάρι,
Ποῦ εἶχε κλεμένα τ' οὐρανοῦ
Καὶ τοῦ Μαγιοῦ τοῦ πρωῒνου
Τὰ κάλλη καὶ τὴ χάρι,

ομάδος ὁ δημόσιος περί-
ρι τὰς ἀναφερθείσας σκη-
καὶ πολυτελῶν ὀχημάτων
τοῦτο. Ἡ ἀριστοκρατία
ὕψη τῶν τέρψεων τῶν σκη-
ις τὰ μεγάλα ὀχήματα τῆς

Ἐπέρασε καὶ μοῦ ἔκλεψε κ' ἐμένα τὴ λαλιὰ μου
Καὶ τώρα ἔρμο κι' ὄρφανὸ
γυρνῶ στὰ ξένα καὶ θρηνῶ
Τὴν πρώτη συντροφιά μου. —

τεσσάρων λαμπρῶς συνσκευα-

Εἶπε καὶ μέσα στὰ κλαδιὰ ἐχάθη λυπημένο. —
Νὰ ἰδῶ τὴν κόρη λαχταρῶ,
Καὶ κατεβαίνω στὸ νερὸ
Τὸ δαφνομυρισμένο.

τὰ ὅποια πληροῦσιν αἱ νεάνιδες
ωγείου τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, κα-
, ἔνθα ἐκπαιδεύονται αἱ εὐγενεῖς κόραι
ρ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστα-
ῆς αὐτοκρατορίσσης. Ἀριθμοῦνται δὲ εἰς
όντα τὰ ὀχήματα ταῦτα, διοικοῦνται ὑπὸ ἡ-
χων φερόντων τὰ παράσημα τῆς αὐλῆς καὶ ἔ-
πονται ὑπὸ θεραπόντων γιγαντοσώμων καὶ λαμ-
προστολίστων, ἐκ τῶν θυρίδων δὲ αὐτῶν βλέπεις
προκύπτοντα τὰ ὠραῖα πρόσωπα τῶν νεανίδων,
αἵτινες ὡς νέφος πτηνῶν ἀλῶν πτερυγίζουσιν, ὑ-
περήφανοι ὅτι διασκεδάζουσιν ἐν ταῖς αὐτοκρατο-
ρικαῖς ἀμάξαις.

Ἐκεῖ σὰν ἥλιος ἔχυνε διαμάντια μέσ' στ' αὐλάκι
Ἦχ! μὲ τὸν ἔρωτ' ἀγκαλιά!
Κ' ἐκελαϊδοῦσαν τὰ πουλιά
Κ' ἐπέτα τ' ἀεράκι.

Τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ὄρη εἰσὶ δημόσια καὶ δὲν
διαρκοῦσι εἰμὴ μίαν ἐβδομάδα· ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ
ιδιωτικὰ διατηρούμενα καθ' ἅπαντα τὸν χειμῶνα.
Ἀνῆκουσι δὲ ταῦτα εἰς διαφόρους ἐταιρίας νέων ἀ-
νεγειρόντων αὐτὰ ἀπὸ κοινοῦ. Τὰ ὄρη ταῦτα εἰσὶν
εἰς Καμένοι-Ὀστρόφ. Ἀλλὰ νῦν ἡ νῆσος ἐγένετο
ἀφανῆς, δυσκολεύεται δὲ ν' ἀναγνωρίσῃ καὶ τὴν
τοπογραφίαν αὐτὴν τῶν μερῶν τούτων, ἅτινα εἴ-
δομεν τόσον εὐθυμα καὶ πόσον λαμπρά. Εἰς τὰ ὄρη
ματὰ σου δὲν παρουσιάζεται πλέον εἰμὴ μελαγχολ-
ικὴ ἔρημος πάγου· αἱ δὲ σκηναὶ αἱ καλλίνουσαι
τὴν νῆσον ἐκαλύφθησαν ἱπαισχύντως διὰ ψιάθων
χονδροειδῶν καὶ βαναύων, καλυπτομένων καὶ
τούτων ὑπὸ τοῦ πάγου. Αἱ ὕψικομοι ἐλάται καὶ αἱ
πολύφυλλοι σημῦδαι θλιβεῶς κινουσι καὶ ταλαν-
τεύουσι τοὺς γυμνοὺς κλάδους τῶν ὑπὸ χιόνος πε-
φορτισμένους, ἐφ' ὧν ἐρχόμενα ἐπικάθηνται σμήνη
ἀπαισίων κοράκων, καὶ πανταχοῦ ἐπιπλέει ἡ με-
λαγχολία, ἡ σιωπὴ καὶ ἡ κατῆφεια.

Εἶδε κ' ἐμένα κ' ἔκλεψεν ἡ δόλια τὴν καρδιά μου.
Καὶ σ' τὴν κοιλάδα τὴ θολή
Σὰν τὸ πετούμενο πουλί
Γυρεύω τὴ χαρὰ μου.

Σύρις.

Μύρων.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΝΥΞ.

Τὰς μελαίνας πτέρυγας τοῦ τῆς νυκτὸς τὸ φάσμα
τεῖνον
Περιθάλπει σιγαλέον τοὺς ἀστέρας — νεοσσούς.
Καὶ γοργὸς ἐγὼ δραπετῆς τὴν εἰρκτὴν τῆς γῆς ἀ-
φίνων
Θαυμασμοῦ ἀλόην καὶ εἰς τοῦ χάους τοὺς πυρσούς.

Καὶ εἰς ἐν τῶν ἄστρον ὄλων τὴν φωταύγειαν ἀ-
θροίζων
Εἰς τὸ ἄπειρον θηρεύω τὸν ἀόρατον θεὸν
Ἀλλὰ φάλαγγας τὸ σκότος μυστηρίων συνασπίζον
ἔτι μᾶλλον ἐγκολποῦται τὸν εὐρύν του θυρεόν.

Τῶν μυρίων ἄστρον τότε σβύνουσι ἔντρομα τὰ φῶτα,
Καὶ ζωῆς οὐδὲν σημεῖον, ἡ ὁ ροῖζος τῶν σφαιρῶν,
Τῶν ἀπαύστως φθειρομένων εἰς τοῦ μηδενὸς τὰ νῶτα
ἵπὸ σφύραν χαλιεδίνην - τὸν ἀκάματον Καίρὸν.

Τοιαῦται αἱ ἔθνικαί ἐορταὶ ἐν Ρωσσίᾳ, καὶ τοι-
αύτη ἐν γένει ἡ θεὰ τῆς Ιετρουπόλεως κατὰ τὸν
χειμῶνα. (Ἐκ τοῦ Γαλλ.) Π. Γ.

Δαίμων τότε, δαίμων μέγας κρυερός ἀπελπισίας
Τερατώδης ὀρθοστέκων εἰς τοῦ Ἄδου τὸν οὐδὸν,
Ἄγγελος τῆς εἰμαρμένης σπάθην φέρων ἀπωλείας
Εἰς τὸ βλέμμα μου προτείνει τοῦ θανάτου τὴν ὁδόν.

Ἀλλ' ὁ γόης αἴφνης ἔρωσ' εἰς τ' ἀθάνατα πτερά του
Ἄγγελον τοῦ παραδείσου, ἄγγελον φωτὸς πλανῶν
Τὴν σκοτίαν φυγαδεύει τοῦ ἀνηλεοῦς θανάτου
Κ' εἰς τὸν ἔβδομον μὲ φέρει τῶν μακάρων οὐρανόν.

Ἐνθα βλέπω τοὺς ἀγγέλους σκυθρωποὺς καὶ πε-
πτωκότας

Εἰς τὸν νέον ἥλιόν μου προσηλοῦντας ὀφθαλμούς·
Τοὺς ἀστέρας στέρημένους τὰς ἀκτίνας τῶν τὰς
πρώτας,

Κ' εἰς ἐκστάσεις τετραμμένους τῶν πνευμάτων τοὺς
ψαλμούς.

Πλὴν τὰς μαύρας πτέρυγας του κ' εἰς τὸν οὐρανόν
δ φθόνος

Ἀνεπέτασε δρομαῖος· καὶ φυγὰς τῶν οὐρανῶν
Ἐωσφόρος φωτὸς ἄνευ, ζωῆς ἔρημος καὶ μόνος
πλέω ἤδη τῶν δακρύων τὴν εὐρὺν ὠκεανόν.

Καὶ ἀσπλάγχχνος ἡ πρώτη τῆς ζωῆς μὲ φυγαδεύει,
Ὡς δραπέτην τῶν μνημάτων ὡς σκιὰν νυκτερινήν·
Μόνη εὐσπλαγχχνος τῶν τάφων ἡ σιγὴ μὲ γοητεύει,
Καὶ τῶν τάφων τρέχω μόνος τὴν ὁδὸν τὴν σκο-
τεινὴν.

Σὺς εὐγνωμονῶ, κοιλάδες, δάση, φάραγγες, λει-
μῶνες!

Σεῖς μ' ἐδείξατε, σεῖς πρῶτον τὴν λατρίαν τῆς
χαρᾶς

Κ' εἰς τὰ τρέμοντά σας φύλλα τῆς πρωΐας μου στα-
γόνες

Παίζουν ἔτι μὲ ἀκτίνας τῆς αὐγῆς μου ἀργυρᾶς!

Αἰ ἡχώ σας τοὺς παιᾶνας τῆς θρηνώδους μου βαρ-
βίτου

Περιέθλαψαν φυγάδας ἀνθρωπίνων σπαραγμῶν·
Κ' εἰς τὴν ἔρημον τικιάν σας αὐρ' ἀνέμου ἐρημίτου
Μ' ἀπεκάλυψε τῆς Μούτης τὸν ἐρωτικὸν λυγμόν.

ὦ! ἂν τὰ πρωτότυπά σας ἐκεῖ ἄνω ἀπαντήσω,
Θὰ ἰδῶ μὲ βλέμμα πόθου τὴν ἐπίγειον ζωὴν.

Κί ὡς αἰχμάλωτος τῶν πρώτων ἀναμνήσεων ὀπίσω,
Τοὺς δεσμούς μου θὰ βαπτίτω εἰς δακρύων μου
ρόσιν!

Ὅταν ἔαρ μειδιάσῃ ἂν τὰ ῥόδα σας· τὰ πρῶτα
Χαιρετήσῃ ἄγγελός τις φοιτητῆς τῶν οὐρανῶν,
Ψιθυρίσατε, ὦ φύλλα, εἰς τὰ ἐκθαμβά του ὦτα·
ὦ! ἡ αὐρὰ τῆς ἐσπέρας, ἐτελεύτησε θρηνῶν ν....

ΜΥΡΩΝ.

Ἀνὸς

Εἰς ὑ

Ψυχὴ πο

Τὸν ἀπ

Κ' ἐγώ, παρ

Σκια δρε

Πνοὴ ἀγγέλου συ

Τὸ ῥόδον ἄνθος

Κοσμεῖ τὴν τρέμου

Πλὴν στέφει κ

Τερπνὴ ὡς ἄνθος, πρ

Ποθοῦν τὰ ῥόδα κ

Ἦτον ἐσπέρα· εἰς λευκὴν

Ἐν ἄστρον, ὡς μειδία

Τῆς ἀηδόνος ἡ μολπὴ ἀπέτ

Καὶ ὡς παρθένου στεναγμὸς

Αὐτὸ τὸ ἄστρον, ἡ μολπὴ, τοῦ

Τὸ μαγεῖόν σου ὄνομα σκιαγραφο

ὦ, θάλλε κόρ' εἰς τὴν ζωὴν... ὦ, σβύνοι

Ἐὰν ἡ μνήμη ὠχρίξ τῶν πάλαι ἡμερῶν

Πλὴν ἴσω· μ' ἐμειδιάσε καὶ μαγικὴ μορφή

Κ' ἡ πικροδάφνη τὸ δειλὸν ἡσπάσθη μέτωπό

Ἀντάρτης ἤδη τῆς ζωῆς καὶ φάσμα τοῦ δρυμῶ

Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν βυθὸν ἀντανεκλῶμαι μόν

Ἐὰν μὲ τὸ μονόζυλον κατέβης τῆς ζωῆς σου

Πρὸς παραλίας ἀνθηρᾶς Σὺ μόνη κωπηλάτις,

Τοῦ κόσμου τὸ μειδίαμα τὸ πλάνον ἀπαρνήσου,

Καὶ θὰ διέλθῃς τὴν ζωὴν χωρὶς τὰ κύματά της.

Ἦ ἂν τὸ δάκρυ σου ποτὲ μυστηριώδες τρέχῃ,

Μὲ πίστιν κλαίῃ· ὁ Θεὸς εἰς δάκρυα προσέχει.

Θεότης εὐεργετικὴ, μᾶς καί' ἡ δυστυχία,

Καὶ ῥέουν φωτεινότεροι τοῦ Βύρωνος οἱ στίχοι.

Πυθεῖς τὴν δάφνην; ὡς αὐτὸς καὶ πάσχε καὶ μειδία,

Καὶ μάρτυς ἐπὶ τοῦ στυροῦ, προσεύχου — πλὴν

δυστύχει.

Ἐὰν τοῦ Τάσσου τὰς πληγὰς ξενίξῃ πέτρα μία,

Ἦ μνήμη λάμπει, καὶ θιγνὴ φρουρὸς — ἡ Δυστυχία.

Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΩΔΕ Β'.

ὦ θυγατέρες πόθων, ἐλπίδες,

Αἵτινες πάντοτε μᾶς πλανᾶτε,

Καὶ τῆς φρονήσεως ἀποστάται,

Γίνεσθε πόνων ρυχνὰ παγίδες!...

Μίαν ἡμέραν πόσον ροῦ εἴσθε

Φίλοι, ἐράσμιμοι καὶ γλυκεῖται,